

Καλαπρυτικά Νέα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ» ΙΩΑΝΝΙΝΑ

◆ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2002 ◆ ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 101 ◆ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985 ◆ Δ/ΝΣΗ: ΔΩΔΩΝΗΣ 7 Τ.Κ. 45221 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΟΝΤΟΥΔΙΣ

Τα έργα και το έργο

Στις ημέρες μας, τον καιρό της εξοργιστικής απραξίας, αδράνειας, ραθυμίας, ο κόσμος, όλοι μας, δεν ρίχνει στις συμπεριφορές του κανένα συνειδησιακό βάρος. Στον τεχνολογικό κόσμο, δεν υπάρχει "σύγκρουση καθηκόντων" γιατί δεν υπάρχουν καθήκοντα, ηθικές υποχρεώσεις, χρέος, αποστολή.

Τα αποτελέσματα της πνευματικής ή σωματικής ενασχόλησης, ότι προκύπτει ως προϊόν διαδικασίας ή δημιουργίας, με μία λέξη το έργο σπανίζει στα υψηλά επίπεδα και συχνά συναντάται στους απλοϊκούς, τους άδολους τους καταφρονημένους. Αυτοί μας κρατούν στα πόδια μας!

Το συναίσθημα και η λογική στην υπηρεσία των κοινών από τους υπεύθυνους, δηλαδή στις υποθέσεις και τα

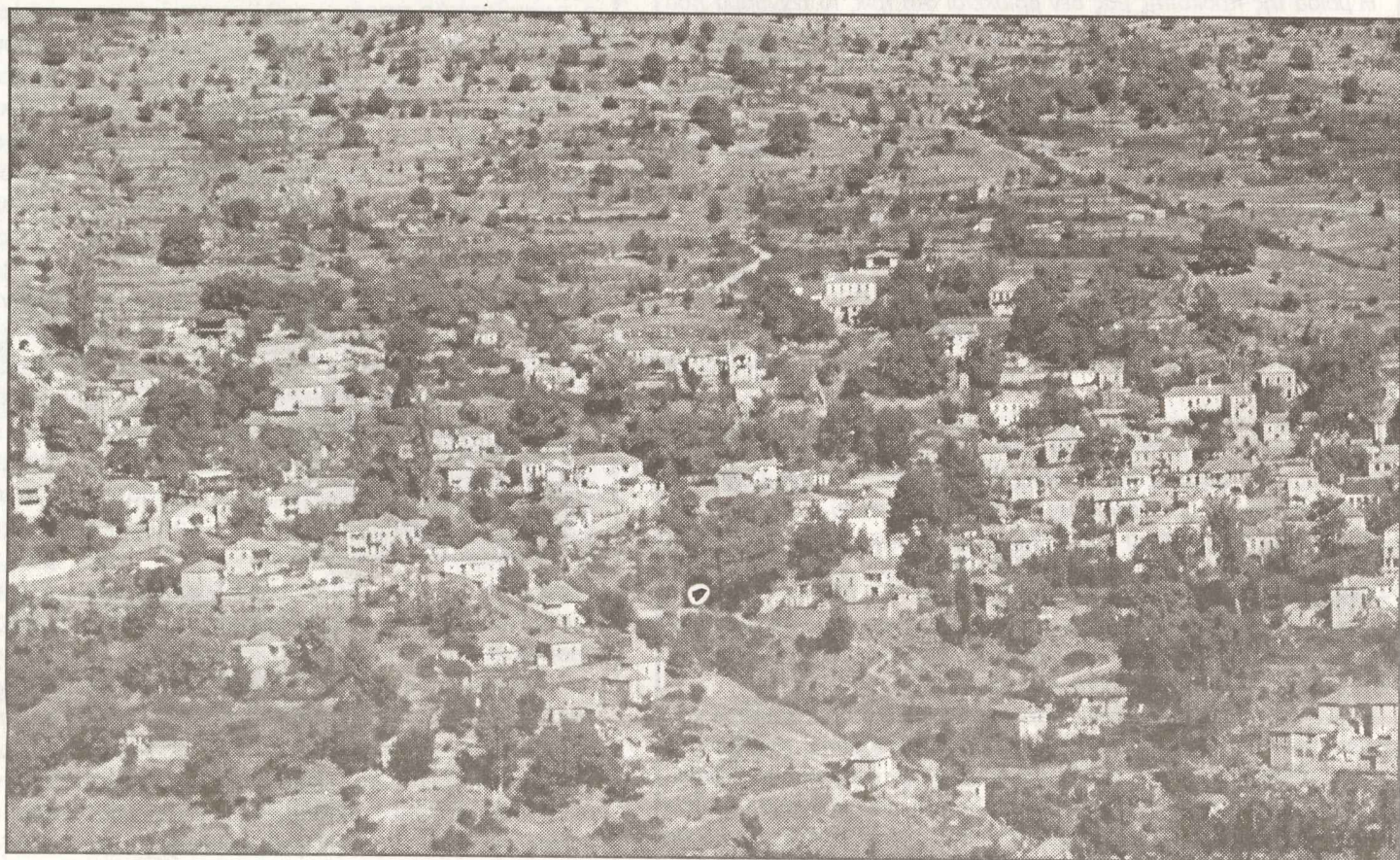
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗ
τ. ΛΥΚΕΙΑΡΧΗ

προβλήματα που απασχολούν το σύνολο των πολιτών, τοπικής ή εθνικής εμβέλειας, είναι γεγονότα, δεν είναι έννοιες, λέξεις, λόγια! Σ' αυτή την περιοχή της δημιουργίας η ψυχολογία και η λογική ως επιστήμες δεν ενδιαφέρουν το λαό, τον πολύπαθο και πολυβασανισμένο λαό μας στατικά. Αλλά βιωματικά, δυναμικά.

Από τους νεοεκλεγέντες άρχοντες της Κοινότητας Καλαρρυτιών περιμένουμε μια ανάσα προκοπής, έργων και έργου, κυριολεκτικά μια άσπρη μέρα στη γκρίζα εποχή μας. Το όνειδος, η ντροπή, η ύβρις της πραγματικότητας ότι "Η Ήπειρος είναι η φτωχότερη περιοχή της ενωμένης Ευρώπης"!!! πρέπει να λείψει.

Ο διοικητικός δυναμισμός στα έργα και το έργο, αν τον κοιτάξουμε προσεκτικά σε βάθος, είναι η διαλεκτική του συναισθηματικού και του λογικού κόσμου του ανθρώπου με την εποχή του. Ανάλογα με τον άνεμο του καιρού μας ο άνθρωπος ως μονάδα κι ως κοινωνική προέκταση μαγνητίζεται άλλοτε προς το συναίσθημα κι άλλοτε προς τη λογική.

Η λογική χρειάζεται να σκεπτόμαστε, να προγραμματίζουμε, να ενεργούμε, να ζούμε δημιουργικά. Συγχρόνως βασικό στοιχείο της ζωής μας παραμένει το συ-

Οι ιστορικοί «ΚΑΛΑΡΡΥΤΕΣ», όπως φαίνονται με τηλεφακό από την Πουλιάνα

Φωτό: Κ. Μπαρμπούτη

ναίσθημα, η ευχάριστη ή δυσάρεστη ψυχική κατάσταση, η ψυχική εμπειρία της πορείας μας.

Στον καιρό μας το συναίσθημα του Ηπειρωτικού λαού είναι ανοιχτή πληγή! Το όνομά της; Ερήμωση, εγκατάλειψη, ρήγμα!

Το εικοσιτετράωρο της εποχής μας είναι: τεχνολογικό, μηχανικό, ηλεκτρονικό, εγκεφαλικό βάνουσα απάνθρωπο. Ο σκεπτόμενος άνθρωπος οφείλει να σταθεί πέρα και πάνω από τον εγκεφαλισμό, στη λογική, στην καρδιά και την ανθρωπιά. Τα δρώμενα "φευ" φαύλος κύκλος. Ένα ανούσιο και ανερμάτιστο παιχνίδι χαμένο στα λόγια, στο ψέμα, στο τέλμα.

Τι ζητάμε από τους νεοεκλεγέντες άρχοντες; Απλά: Έργα και έργο. Δηλαδή, εξυπηρέτηση των πολιτών στα πλαίσια του νόμου στις ανάγκες τους και λύσεις στα προβλήματα καθημερινότητας, της ρουτίνας. Αυτά είναι τα έργα που συνιστούν τους έχουν το έργο που είναι η υλοποίηση των διακηρύξεων.

Το έργο όμως είναι και κάτι το άκρως σημαντικό, το ένα, το μοναδικό, το μεγάλο που θα εντοπιστεί ανάμεσα από πολλά και εξίσου μεγάλα. Το έργο θα ξεχωρίσει, θα επιλέξει, θα διαλέξει ο όντως ειδήμων.

Το επίθετο ο, η ειδήμων, το ειδήμων εί-

ναι μεταγενέστερο. [εμγν. Ειδήμων <οίδα (= γνωρίζω)]. Ειδήμων σημαίνει αυτός που γνωρίζει κάτι πολύ καλά, ο γνώστης, ο επαίων. Με άλλη έκφραση ειδήμων είναι αυτός που κατέχει σε μεγάλο βαθμό επιστήμη ή τέχνη, ο ειδικός, ο έμπειρος.

Το έργο που θα επιλέξει ο ειδήμων, το μοναδικό, αυτό του οποίου δεν υπάρχει άλλο όμοιο στο είδος του, το ένα και μόνο πρέπει να εκπληροί τις προσδοκίες, τις ελπίδες, τις απαντοχές μας. Το όντως μοναδικό έργο θα είναι αυτό που δεν επιδέχεται καμία σύγκριση, που όμοιά του σε αξία, σε αρετές, σε δημιουργία είναι αδύνατο να βρεθεί παγκόσμια. Θα είναι ο αντικατοπτρισμός του δαιμονίου της φυλής μας, του αιώνιου Έλληνα με την ψυχική και πνευματική του αρχοντιά. Ένα τρόπον τινά προσάνωμα στην καταναλωτική υστερία και την πνευματική ατονία του καιρού μας για να ανάψει η πυρκαγιά και να αστράψει στην άνοιξη των κεραυνών ο σταυραετός της Ελληνικής ψυχής! Το μεγάλο σε όραμα, σε όνειρο και ουσιαστικό περιεχόμενο έργο θα αρχίσει τώρα, ίσως τελειώσει σε σύντομο χρονικό ορίζοντα, αλλά το πιθανό είναι να ολοκληρωθεί σε βάθος χρόνου.

Για να γίνουν όλα αυτά, τα ίσως ρομαντικά, με τις ιδανικές τάσεις και τη ροπή

προς το περιπετειώδες χρειάζονται: ειδήμονες και χρήματα.

Ειδήμονες ο Ηπειρωτικός, ο Ελλαδικός, ο εξελλαδικός σε επίπεδο Ελλήνων και φιλελλήνων διαθέτει. Υπάρχει ένα σπάνιο ανθρώπινο δυναμικό, ίσως στη νέα γενιά, που ενδιαφέρεται, που φλέγεται, που θυσιάζεται για την προκοπή του τόπου μας. Όλοι αυτοί, τα δυνάμια της φυλής, όταν το χρέος τους καλέσει με μια φωνή και μια καρδιά θα πουν: "ερχόμαστε!"

Η πρόσκληση, το κάλεσμα θα γίνει από τους νεοεκλεγέντες άρχοντες του τόπου μας, αλλά η φωνή θα είναι της Πατρίδας κατά τη διάρκεια της πτάνιας και αδυσώπητης διαμάχης με την αδιαφορία, την αμεριμνησία, την αφρόντισία, για τη δύσμοιρη περιοχή μας.

Το ερώτημα απλό, όπως όλες οι μεγάλες αλήθειες: Ποια περνά πρώτη στην αξιολόγηση; Η αδιαφορία ή η δημιουργική ζωή; Θα είμαστε εκτός πραγματικότητας να πούμε η πρώτη.

Η ζωή χωρίς όνειρο, σκληρή δουλειά, σημαντικό έργο ανθρωπιάς γίνεται ζούγκλα, Σικάγο, το βιώνουμε με θύματα στις τεφρές ημέρες μας.

Το έργο δυναμικής ανθρωπιάς μαρτυρεί το ποιόν μας και τη δίψα για αξιοβιωτή ζωή. Ανοίγει πόρτες για λαμπρές εποχές πριν ακόμη έρθουν.

Ορίζοντες

Η διαχείριση των κοινών

Η κοινωνία μας στις πόλεις και πολλά χωριά της υπαίθρου έχει τη δική της ιστορική και πολιτιστική φυσιογνωμία και πορεία, τα δικά της δυσπεπτα προβλήματα, τα δικά της καλά και τα δικά της ξενόφερτα παράφωνα. Τα πρώτα είναι αρετές, κεφάλαιο ζωής. Τα δεύτερα εστιάζουν την τραγική μορφή της εποχής μας. Ποια στοιχεία είναι ικανά να διαμορφώσουν το σύγχρονο πρόσωπο της κοινωνίας μας είναι ευθύνη όλων μας, ιδιαίτερα των ταγών μας.

Συχνά μιλάμε για "σύγχρονη κοινωνική δομή" για "καινούριο περπάτημα" για "νέους ορίζοντες" κ.λ.π. που δεν παύουν να είναι πομφόλυγες, όταν λέγονται για φτηνούς εντυπωσιασμούς και έντονα στιγμιαία αισθήματα. Η λογική σκέψη του ανθρώπου επιτρέπει στο ρεαλισμό να διατηρεί τη στερεή υφή του, χωρίς να προσδίδει τον άνθρωπο.

Η μοίρα της προκοπής μας δεν βρίσκεται στα τρικ, τα τέχνασμα που παραπλανά, δίνοντας μια "μαϊμού" πραγματικότητα για λόγους επικάλυψης της ανεπάρκειας ή της αδιαφορίας. Ο βηματισμός της προκοπής μας, των παιδιών μας, του τόπου μας στηρίζεται, πατά στέρεα στη γνησιότητα, την ειλικρίνεια, στο πάθος δουλειάς, της προγραμματισμένης και υπεύθυνης εργασίας.

Του ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗ
Τ. Λυκειάρχης

Τώρα που κατακάθεται ο κουρνιαχτός για τους άρχοντες των Νομαρχιών και των Δήμων της χώρας, καλό είναι να κάνουμε λίγες σκέψεις, ίσως γόνιμες και χρήσιμες.

Ας δούμε τους όρους: Νομάρχης και Δήμαρχος.

Ο όρος Νομάρχης είναι αρχαιοελληνικός, από το δυνάμει του Έθνους:

Τα αρχαία Ελληνικά που εξοστράκισε η κουφονόια, η εμπάθεια και ο τυχοδιωκτισμός από τα Σχολεία, διότι καλλιεργούν: Ελεύθερους ανθρώπους !!! Νομάρχης [νομάρχης < νόμος + αρχών] σημαίνει ανώτερος διοικητικός υπάλληλος, προϊστάμενος νομού.

Δήμαρχος. Και αυτός ο όρος είναι αρχαιοελληνικός, ο εαυτός μας στην πορεία χιλιετιών του έθνους. Δήμαρχος [αρχ. Δήμαρχος < δήμος + αρχών]. Σημαίνει αιρετός άρχοντας δήμου.

Η αναγκαιότητα των νομαρχών και των δημάρχων δεν είναι φτιαχτή, αλλά ουσιαστική, έχει γενικότερη δυναμική στα κοινωνικά προβλήματα. Την αλήθεια αυτή την βιώνουμε καθημερινά.

Εκείνο όμως που προπαντός χαρακτηρίζει τη σωστή στάση των αρχόντων του νομού ή του δήμου είναι τα: ανοιχτά μάτια. Να βλέπουν πάντα, τα "εκ των ων ουκ άνευ" δηλαδή τα πλέον αναγκαία, τα απαραίτητα π.χ. Ένα πιάτο φαγητό στο φτωχό, στέγη στον αδύναμο, βοήθεια στον συνάνθρωπο. Τα φιλόανθρωπα πετάγματα να γίνουν όχι για τις κάμερες, αλλά για να επουλώσουν πληγές!

Κοντά στην αδήριτη καθημερινότητα υπάρχουν και τα μεγάλα προβλήματα της περιοχής μας, της Ηπείρου μας, της πατρίδα των μεγάλων ευεργετών του Έθνους, της "πιο φτωχής περιοχής της Ενωμένης Ευρώπης"!!!

Η υπάρχουσα πραγματικότητα είναι κυριολεκτικά τραγική, προκαλεί μεγάλη θλίψη. Η συνέχισή της, αν δεν πάρουν οι υπεύθυνοι άρχοντες τα κατάλληλα μέτρα, προμηνύεται οδυνηρή, αλγινή, θλιβερή.

Μείζον πρόβλημα της περιοχής μας η ανεργία, δηλαδή η έλλειψη εργασιακής απασχόλησης που οφείλεται σε μειωμένη προσφορά εργασίας. Μπαλώματα στην κατάρτιση της ανεργίας είναι: η εποχική, η μερική, η διαρθρωτική κ.λ.π. Λετε και οι άνεργοι τρώνε ορισμένους μήνες και μετά πέφτουν σε χειμερία νάρκη.

Στην ανεργία έχουν τη ρίζα τους πλείστα κακά, μάλλον δεινά:

Οι νέοι μας δεν παντρεύονται. Οι νέοι μας ξεπιτεύονται. Ο τόπος ερημώνει, καταστρέφεται, ρημάζει!!!

Ας δούμε εν ολίγοις αυτή τη σύγχρονη κατάρνη, τη δυστυχία, την αξιοθρήνητη κατάσταση.

Πώς να παντρευτούν οι νέοι μας χωρίς δουλειά, χωρίς ψωμί, χωρίς σιγουριά πώς να φέρουν παιδιά στον κόσμο; Στην ανάγκη τους απαιτεί η πολιτεία με λόγια, αλλά με ηχηρά ανόητα δεν μεταπίπτει η πραγματικότητα.

Ο μόνος δρόμος, ο ανοιχτός δρόμος, όχι και τόσο λουλουδάτος, ο δρόμος της πικρής ξεντιάς. Έτσι ο τόπος μας χάνει ότι πολυτιμότερο έχει τα παιδιά της και μάλιστα στον ανδρό της νιότης. Μετά ρωτάμε: γιατί έχουμε έντονο δημογραφικό πρόβλημα; Γιατί η υπαίθρος χώρα θυμίζει νεκροταφείο;

Σπάνια η οδυνηρή πραγματικότητα δίνει τόσες αφορμές να σκεφτούμε, να συλλογιστούμε, να στοχαστούμε το μείζον πρόβλημα της επιβίωσης του Έθνους. Ίσως οι στενοί δρόμοι της πόλης με τα πολλά αυτοκίνητα προσφέρουν τη φερόνη, την απάτη, το ψέμα της ευμάρειας, της αφθονίας των υλικών αγαθών, της άνετης ζωής των φραπέδων και της καφετέριας. Όλοι διαισθανόμαστε την πικρή αλήθεια, ίσως όχι το τρομακτικό εύρος της, ακόμη να δυσκολευόμαστε να ορίσουμε τις διαστάσεις της.

Εμείς γιατί τα γράφουμε αυτά; Από πόνο για τον πολύπαθο τον πολυβασανισμένο λαό μας και τον τόπο μας που μας ματώνει την καρδιά όταν τον βλέπουμε έρημο!!!

Τι θέλουμε; Ο καημός μας είναι απλός. Όλοι οι νέοι Νομάρχες, οι Δήμαρχοι και οι κοινοτάρχες της Ηπείρου να μαζευτούν στα Γιάννινα, να βάλουν το χέρι στην καρδιά και να δουν το πρόβλημα της ερήμωσης της ευάνδρου Ηπείρου και να δώσουν λύσεις.

ΑΠΟΨΕΙΣ

Το μετερίζι του χρέους

Τα πιο ψηλά πετάγματα ο άνθρωπος δημιουργός τα κάνει στο χώρο της δημιουργίας. Εκεί η αντικειμενική πραγματικότητα εξιστώνεται, χάνει την υλική της υπόσταση, εξιδανικεύεται, προσφέρει σε κάτι τον χαρακτήρα του ιδανικού, αυτού που υπάρχει μόνο ως ιδέα.

Συγκεκριμένα είναι προσφορά στον τόπο ένα βιβλίο από πραγματικό λογοτέχνη, αυτόν που είναι όντως αυτό που φαίνεται, αυτό που νομίζει κανείς, όχι "μαϊμού". Ο γνήσιος, ο αληθινός, ο πραγματικός παράγει καλλιτεχνικό έργο, πνευματικό δημιούργημα, εν προκειμένω, το βιβλίο.

Ας παρακολουθήσουμε μια πιθανή του πορεία. Ο γνήσιος λογοτέχνης, ποιητής ή πεζογράφος, έχει μια αμεσότητα με την πραγματικότητα, τον κόσμο του "φαίνεσθαι" και του "είναι". Βλέπει, παρατηρεί, χαίρεται, συγκινείται όπως όλοι μας.

Παρά ταύτα, τα όποια ερεθίσματα από εδώ και πέρα τα καμινεύει, τα κατεργάζεται στο καμίνι του "είναι" του και τα σφυρηλατεί, τα διαμορφώνει με τη

Του ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΘΕΟΧΑΡΗ
Τ. Λυκειάρχης

δωρεά, αυτό που λέμε ταλέντο, το φυσικό χάρισμα, την εξαιρετική ικανότητα και

προσφέρει το ποίημα ή το πεζογράφημα, την Τέχνη του Λόγου, την λογοτεχνία που είναι ομορφιά (αισθητική και ηθική) και αλήθεια. Το λογοτέχνημα, το κείμενο που όντως έχει λογοτεχνική αξία, είναι μια καινούργια δημιουργία, κάτι νέο που δεν υπήρχε ως τώρα. Έτσι έχουμε Τέχνη που εκφράζεται, που φανερώνει σκέψεις, ιδέες, αισθήματα ψυχικές δεισιδύσεις κ.λ.π. με λόγο, με γλώσσα αισθητικών αξιών, που ενδιαφέρει και συγκινεί.

Τα λογοτεχνικά έργα είναι τα μόνα έργα τέχνης που αποκλειστικά αποτυπώνονται, απεικονίζονται με ενάργεια, πάρα πολύ έντονα, εκφράζονται με τη γλώσσα. Έτσι στα λογοτεχνικά κείμενα χαϊρόμαστε συλλήψεις πρωτόγνωρες, λεπτές, απόκρυφες, με εικόνες, σύμβολα, με ομορφιά.

Η λογοτεχνική γλώσσα δεν φωτογραφίζει, δεν εκφράζει αισθήματα, δεν κάνει περιπάτους σε γνωστά τοπία, αλλά κοντά σ' αυτά προχωρεί παραπέρα στο άδυτο του λαβύρινθου της ανθρώπινης πραγματικότητας στον κόσμο της εμπειρίας, του προσωπικά επεξεργασμένου ερεθίσματος κυρίως αισθητικού π.χ. Για ένα υποβλητικό στοίχο ο ποιητής, σαφώς ο γνήσιος, γιατί στις ημέρες μας όσοι διαθέτουν χαρτί και πένα, στυλό, είναι "ποιητές". Σημεία των καιρών! Επανέρχομαι, για ένα άρτιο στίχο ο ποιητής πρέπει να δει πόλεις, συνοικίες, χώρους δουλειάς, ανθρώπους, ιδρώτα, μόχθο, κόπο, ζωντανά, πουλιά, λουλούδια, ήλιο, φεγγάρι, γενικά τον γύρω μας κόσμο και πέρα και πάνω απ' αυτό τον μέγα μας κόσμο με τις άγνωστες περιοχές και τις απροσδόκητες προσεγγίσεις και συγκινήσεις.

Ίσως ερωτηθεί: Μήπως η λογοτεχνία είναι επιδερμική αναπόληση του χθες, του παρελθόντος με επιτακτική προσδιορισμό ή χωρίς αυτόν; Όχι, σαφέστατα όχι. Αν ήταν έτσι η λογοτεχνία θα ήταν νεκροταφείο κινήσεων, δράσεων και χρωμάτων. Κοντολογίς θα ήταν μία άρνηση ζωής γεγονότων, περιστάσεων, σχολίων, χαράς, λύπης, δημιουργίας.

Ο συγγραφέας, ο άξιος του ονόματος δεν βλέπει τον τρύγο στα αμπέλια, τρυγάει, ζει, χαίρεται, συμμετέχει ψυχικά. Το ίδιο συμβαίνει με τον έρωτα που σκοπτό έχει τη γέννηση, το παιδί και στην περίπτωση του λογοτέχνη το βιβλίο, πεζό ή έμμετρο. Το παιδί, το βιβλίο, το κείμενο δεν είναι το παρελθόν, το σήμερα, ακόμη ό,τι βλέπουμε. Κυρίως είναι η ψυχοσωματική μας συνέχεια, το μέλλον, η επιβίωσή μας, το ζωντανό ανοιχτό παράθυρο στην προκοπή.

"Τα μάτια της ψυχής μας" που ο Εθνικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός τα θέλει "πάντα ανοιχτά, πάντα άγρυπνα" φευ στον καιρό μας είναι νυσταλέα, νωθρά, έχουν μια έντονη τάση για ύπνο. Τα γλαρώνει και το βλέμμα μας γίνεται απλάνες και κοιτάζει χωρίς νεύρο, ένταση, ενάργεια, δυναμισμό ο καλπασμός της τεχνολογίας, η καταναλωτική κραπάλη και η πνευματική ατονία που πετά σε χώρους του "πέρα βρέχει!". Έτσι μας αφήνει ασυγκίνητους, αδιάφορους, απαθείς: το δημογραφικό πρόβλημα, η δυναμική του λαού μας, η παιδεία, η υγεία, η δημιουργία, η ανθρωπιά κ.λ.π. Φευ στις ημέρες μας οι άνθρωποι έρχονται όχι για να ζήσουν, αλλά για να πεθάνουν! Και δεν πεθαίνουν μια φορά από φυσικό θάνατο, αλλά καθημερινά από την απανθρωπιά των συνανθρώπων μας, δηλαδή την έλλειψη ανθρωπίνων αισθημάτων, την σκληρότητα, την αγριότητα!!! "Αιδώς Αργείοι".

Σ' αυτό το αλαλούμ, την αφόρητη κατάσταση σύγχυσης και αναστάτωσης, της ανακατωσούρας, τι προσφέρουν οι λογοτέχνες, ποιητές και πεζογράφοι; Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια απάντηση με το χέρι στην καρδιά. Οι μαϊμού "λογοτέχνες" που αβγάτισαν επικίνδυνα στις ημέρες μας με τα "κείμενα" τα "βιβλία" τους επιδεινώνουν, χειροτερεύουν την κατάσταση. Καθιστούν την σύγχυση, το συσκοτισμό της σκέψης και της συνειδήσης μπερδεμα, παραχή, αδιέξοδο!

Παρά ταύτα υπάρχουν, έστω και λίγοι, πάντα οι καλοί, οι άξιοι, οι αξιόλογοι ήταν λίγοι, οι αγωνιστές ταλαντούχοι λογοτέχνες του τόπου μας και του καιρού μας. Είναι αυτοί που διαθέτουν τη δωρεά, το ταλέντο, αλλά και την ευπρέπεια, την πολιτισμένη προσφορά που ανοίγει ορίζοντες και φυσιτίζει συνειδήσεις. "Βαστούν τα κόστη τους" κατά τη ρήση του πολύπαθου και πολυβασανισμένου λαού μας.

Οι αγωνιστές λογοτέχνες, οι μαχητές του λόγου, της Τέχνης του λόγου, καταβάλουν επίμονες και σκληρές προσπάθειες και με τα κείμενά τους συμβάλλουν στην προκοπή του τόπου. Μοχθούν, ποθούν, θυσιάζονται κυριολεκτικά μακριά από τις κάμερες, μακριά από τις προβολές, τα ποικιλώνυμα τράστ. Αυτοί ζημερώνονται στο μετερίζι του χρέους.

«ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΚΑΛΑΡΡΥΤΩΝ «Η ΠΙΝΔΟΣ»
ΔΕΛΦΙΝΗΣ 7 - ΙΩΑΝΝΙΝΑ (45221)
ΤΗΛ. - FAX: 0651037440

Συντάσσεται από επιτροπή
Επιμέλεια Εκδόσεως από 1985 έως 16-1-1997
+ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΡΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
ΚΩΝ/ΝΟΣ Β. ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ
(Επιμέλεια ύλης - Πληροφορίες - Εμβάσματα)
Τελεσθένιου - Ιωάννινα (45333) τηλ. 2651025943

Τα έξοδα εκτύπωσης και διακίνησης της περιοδικής μας έκδοσης καλύπτονται από τις προαιρετικές εισφορές μελών και φίλων μας.

ΜΟΝΤΑΖ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ - ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΥ
Π. ΜΠΟΥΡΗΣ - Π. ΣΤΡΑΤΟΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
3ο χλμ. Ε.Ο. Ιωαννίνων - Αθηνών
Τηλ.: 26510 68931 - 68933 FAX: 26510 68932

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2002

«Τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ
Καί μυροσίνη, σύ, δοξαστική
Μή, παρακαλῶ σας, μὴ λησμονεῖτε
τῇ χάρα μου».

Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης

Στις κρίσιμες ὥρες τῆς ἀγωνίας μας γιὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου ὑστατή ἐλπίδα μας προβάλλει «τὸ Φῶς τὸ τῆς γνώσεως».

Σὰς εὐχομαι, τοῦτο τὸ Φῶς, νὰ διαλύσει κάθε φοβία σας καὶ νὰ σὰς χαρίσει αἰσιοδοξία, πίστη καὶ ἀγωνιστικότητα γιὰ ἀφύπνιση τῶν συνειδήσεων καὶ ἀναστροφή τῆς μοιραίας πορείας μας.

Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης

Καλὰ Χριστούγεννα - Εὐλογημένο τὸ 2003

Κύριον
Ιωάννη Θεοχάρη
Δωδώνης 21
45221 Ιωάννινα
GREECE

VIA AIR MAIL
00136/0000

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ»

Μαζί με τὴ Δοξολογία μας αὐτὴ ἂς ὑψωθῇ καὶ ἡ ταπεινὴ μας ἱκεσία «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Γιὰ μιὰ εἰρήνη, θεμελιωμένη πάνω στὴν εὐδοκία, τὴν ἐπικράτηση τῆς καλῆς θέλησης καὶ βούλησης ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀς εἶναι τέτοιος ὁ προσευχητικὸς ἐφετεῖνός ἐορτασμός τῶν Χριστουγέννων καὶ κάθε ἡμέρας τοῦ Νέου ἔτους.

Συμπροσευχόμενος μαζί σας με ὅλη μου τὴν καρδιά,

Σὰς ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ Γεννηθέντι

Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης

Χριστούγεννα 2002

Αξιότιμον
κ. Ιωάννη Θεοχάρη
Δωδώνης 21
452 21 Ιωάννινα

GREECE

Θερμὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐορτὴ ἐπικοινωνία μετὰ τὴν εὐκαιρία τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῆς Ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἀνατείλαντος Νέου ἔτους.

Ἀντεῦχομαι ὁλοπνῶως, ὅ Ἀρχων τῆς εἰρήνης νὰ εἶναι συνοδοιπόρος τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ χαρίσῃ σέ σας καὶ τοὺς προσφιλεῖς σας πλούσιες τίς δωρεές Του.

Με ἐόρτιες εὐχές καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου,

Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος

Χριστούγεννα - Νέο ἔτος
2002 - 2003

Βοήθεια

Περιπτώσεις καθημερινότητας
ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

ΣΥΓΧΥΣΗ

Περισεύει το ακάθαρτο πνεύμα, λούζεται στους βόθρους, συνηθίσαιμε τη δυσωδία. Ποιός θα μας ανοίξει παράθυρα στο φέρετρο να θυμηθούμε τα κάποτε αρώματα;

Άλλαξαν όνομα τα πράγματα, τα πουλιά μας κοροϊδεύουν από τα δέντρα δεν κελαηδούν, κραυγάζουν και μας αρέσει ηπαρωδία, άλλωστε τι να μνημόσυμ, δε μας χρειάζεται η μουσική.

Θρηνούμε, αλλά εμπαίζουμε το θρήνο. Χαιρόμαστε, αλλά η χαρά είναι γριά γυναίκα, περιγελούμε τα ερωτικά της φερσίματα. Ας τηνε να πνιγεί, να ευφρανθούμε με τον απελπισμένο της θάνατο.

Απ' έξω λάμπουμε από χρώματα εντούτοις η αρρώστια μας κρύβεται, διατάζω βλέποντας την Αφροδίτη, αν σπάσω το άγαλμα, ποιός ξέρει τι είδους σκουλήκια θα ξεχυθούν, τρέμω μην πέσει από το βάθρο της.

Και τι ζωή και τι πορεία στη ζωή και τι παρόδους ονειρευόμαστε με μαρμαρένα δέντρα και έλη ποταμούς μέσα στις ερημιές των πόλεων, χωρίς μάτια και χωρίς καρδιά χωρίς επίβλεψη ασωμάτων Αγίων;

Ξεχύνεται το ακάθαρτο πνεύμα και μερικοί σκουπιίζουν τα στενά, σπιλβώνουν το λιθόστρωτο, αυτοί μένουν, μερικοί επιμένουν, είναι σάρκας μέσα στη σκόνη τους, αυτών τα σώματα αν ανοίξεις θα ξεχυθούν αρώματα.

ΕΙΝΑΙ Η ΧΩΡΑ ΜΟΥ

Που βρέθηκαν τόσο σκορπιοί κουρούνες παγώνια τετραώροφα κρεμμυδοφάγοι στη στέρνα με το καθαρό νερό;

Είναι η χώρα μου πρησμένη απ' το κεντρί, ψέλνουν στους δρόμους τα ελευθερωτήρια, τι να τα κάνεις όλα τούτα, γαυγίζει τολμρά το δολοφόνο σου.

Ο δολοφόνος πιά δεν έχει τύψεις. Κάποτε έλεγε: Τυχάιως εσκότωσα, δεν το 'θελα, με είχε προκαλέσει. Για έναν το λεγε, όχι πια και για ένα λαό που στήνεται στον τοίχο.

Ο δολοφόνος είναι πρόσωπο ιερό, έχει οπαδούς, έχει εκκλησιές και ειδικά τροπάρια για τις περιστάσεις.

Στο δικαστήριο μπαίνοβγαίνουν νεωκόροι με εμβλήματα ενταταμένων, σκοτώνουν και φεύγουν, έξω ζητωκραυγάζουν.

Ποιοί; Είναι και αυτοί με τα κουτσά τ' αλόγατα που τρέχουν στην έρημο για λίγο κρεμμύδι στην έρημο για λίγο νερό που το χύνουν στη χώρα μου.

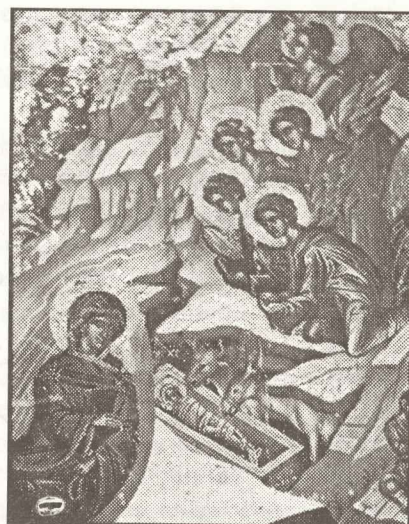
Στον τόπο μας με Χριστούγεννα

Μέγιστη ημέρα της Χριστιανισμού της Χριστούγεννα. Είναι η δεσποτική εορτή της Γεννήσεως του Ιησού Χριστού που εορτάζεται με λαμπρότητα κάθε χρόνο στις 25 Δεκεμβρίου στις Εκκλησίες και στις καρδιές μας.

Ο όρος Χριστούγεννα είναι σύνθετος εκ συναρπαγής από τη φράση Χριστούγεννα, με αλλαγή γένους κατά τα ουδέτερα ονόματα των εορτών λ.χ. Θεοφάνια.

Οι ψυχές των χριστιανών αγάλλονται, χαίρονται πολύ τη νύχτα των Χριστουγέννων στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου του κεφαλοχωρίου μας να ακούνε τα υπέροχα, τα έξοχα, τα θαυμάσια τροπάρια της εκκλησίας μας. Όλο το εκκλησίασμα ψάλλει ευφρόσυνα:

"Η γέννησίς σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως εν αυτή γαρ οι τοις άστροις λατρεύο-

Η γέννηση του Χριστού

ντες υπό αστέρος εδιδάσκοντο σε προσκυνείν τον Ήλιον της δικαιοσύνης, και σε γίνωσκιν εξ ύψους ανατολήν. Κύριε δόξα σοι". Τι δέος, τι κατανύξη, τι συγκίνηση!

Ο νους μας ταξιδεύει μαζί με τους Μάγους στη Φάτνη της Βηθλεέμ,

πόλη της Δυτικής Ιορδανίας, Ν.Δ. της Ιερουσαλήμ, στην οποία γεννήθηκε ο Χριστός. Η πίστη, η λαχτάρα, η δίψα της καρδιάς μας φέρνει κοντά στον "τεχθέντα Βασιλέα", μέσα στην έσχατη ταπείνωσή του. Οι μάγοι έχουν τα δώρα τους, εμείς τι θα αναποθέσουμε στη φάτνη; Τη βούληση, τη θέληση, το σκοπό να οδεύσουμε το δρόμο του Θεού στις ημέρες της καταναλωτικής υστερίας.

Ποιος είναι ο δρόμος του Θεού; Αυτός που βαδίζουν οι άνθρωποι του Θεού, τα πρόσωπα που χαρακτηρίζονται από ευσέβεια και ζουν σύμφωνα με τις αρχές του Χριστιανισμού. Οι άνθρωποι του Θεού είναι καλοκάγαθοι, άκακοι, ηθικοί, όχι στα λόγια, αλλά στον τρόπο ζωής.

Μέσα στο δρόμο του Θεού θα κάνουμε, θα χαρούμε πραγματικά Χριστούγεννα. Χρόνια πολλά!

Τα προβλήματα του χωριού

Κάθε ζωντανός οργανισμός έχει προβλήματα, ζητήματα για επίλυση: κοινωνικά, οικονομικά, καθαριότητας, ανεργίας κ.λ.π. Για να λυθούν τα προβλήματα πρέπει να εντοπιστούν, τα τεθούν στο τραπέζι, να αξιολογηθούν, δηλαδή να καταταχθούν σύμφωνα με την αξία τους, να δούμε ποια είναι της αρμοδιότητας του χωριού μας και μπορεί να τα λύσει, και ποια είναι της αρμοδιότητας της πολιτείας για να απευθυνθούμε, όπου πρέπει να δώσουν λύση ... Παντού προϋποτίθεται δράση.

Ο όρος πρόβλημα είναι αρχαιοελληνικός προέρχεται από τη μεγάλη βρυσομάνα του παγκοσμίου πνεύματος: Τα Αρχαία Ελληνικά! [αρχ. Πρόβλημα< προβάλλω (=κινώ, τείνω (κάτι) προς τα εμπρός, παρουσιάζω)].

Αυτά θα γίνουν από τον κ. Πρόεδρο και το Κοινοτικό Συμβούλιο.

Εμείς οι χωριανοί τι κάνουμε για το ιστορικό και με τέρρασια παγκόσμια πολιτιστική ακτινοβολία κεφαλο-

χωρί μας; Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι πολίτες μοί πάντοτε και στη σημερινή τους μορφή κρίνονται από τις πνευματικές και ηθικές αξίες που προβάλλουν π.χ. της αξιοπρέπειας, της τιμής, του σεβασμού κ.λ.π.

Ένα παράδειγμα για να γίνουμε κατανοητοί. Ένα από τα πρώτα προβλήματα καλής εμφάνισης, και όχι μόνο, του κεφαλοχωρίου μας είναι τα σκουπίδια.

Πολλοί έχουμε την εκτίμηση ότι τα σκουπίδια είναι πρόβλημα της Κοινότητας. Λάθος. Είναι της Κοινότητας, αλλά και δικό μας, του καθένα μας. Το δέσιμο της σκαούλας των σκουπιδιών, η ρίψη μέσα στον κάδο απορριμμάτων είναι θέμα του καθένα μας, όλων μας. Με λίγη θέληση όλα θα πάνε καλά.

Θυμίσαμε ένα από τα πολλά προβλήματα του χωριού μας που οφείλουμε, όλοι, μικροί μεγάλοι να βοηθήσουμε για την καλή λύση, την υγεία και την καλή εμφάνιση του χωριού μας που επισκέπτονται πλείστοι.

Η κακολογία

Σπάνια στη ζωή των ανθρώπων, των σωστών ανθρώπων, συναντάμε το φαινόμενο της κακολογίας, της κατηγορίας, της κακόβουλης κατηγορίας. Οι φιλοκατηγοροί είναι οι άνθρωποι που τους αρέσει να κατηγορούν να επικρίνουν τους άλλους. Αυτοί έχουν κατά τη ρήση του πολυπάθου και πολυβασανισμένου λαού μας: "χάρβαλο στόμα".

Το αρχοντοχώρι μας φιλοκατηγόρους ανθρώπους ούτε είχε, ούτε έχει. Η σάπια εποχή μας διαθέτει πολλά τέτοια φρούτα και για να κρατηθούμε μακριά από την επιδημία της κακολογίας της εποχής μας γράφουμε αυτές τις ελάχιστες παρατηρήσεις, διότι το θέμα είναι μείζον

κοινωνικό πρόβλημα καθημερινό στην τηλεόραση. Ο σπερμολόγος, κακολόγος, διαδίδει αδέσποτες φήμες, κακολογεί, κουτσουμπολεύει τον άφα ή τον βήτα. Σχολιάζει πράξεις και υποθέσεις τρίτων με αρνητική, κακόβουλη διάθεση ή με τρόπο υπερβολικό, φανταστικό και ψεύτικο.

Ο σφοδρός λαός μας παρατηρεί εύστοχα: "Τον ζουρλό και το χωριάτη ξένοι πόνοι τον γηράζουν". Μέσα στον αντιφατικό κόσμο μας η σωστή θέση είναι η ανθρωπιά, η ευγένεια, η αρετή!

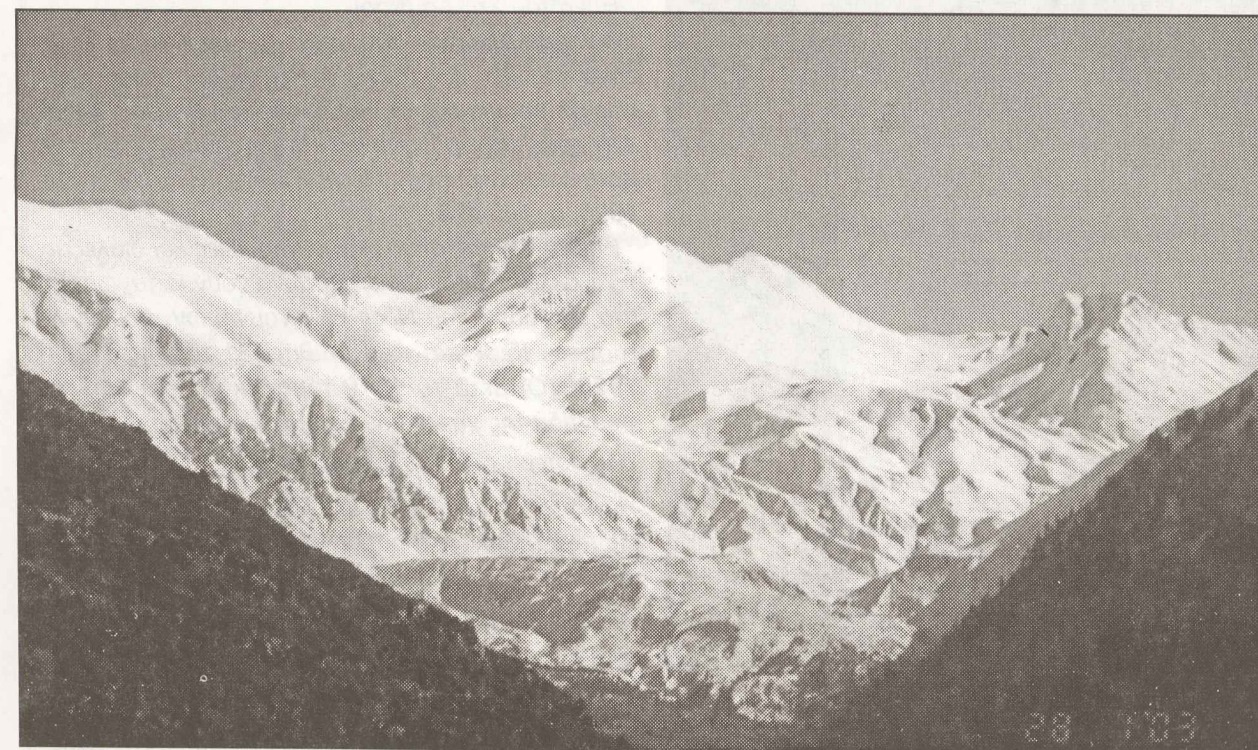
Η ανθρωπιά, πέρα από μια εύληξη λέξη, που ηχεί ευχάριστα στα αυτιά και στην καρδιά μας,

είναι συμπεριφορά, στάση ζωής που ταιριάζει σε αληθινό, σε ψυχικά καλλιεργημένο άνθρωπο.

Αυτή την ανθρωπιά στις ημέρες μας την εξευτέλισαν τα ανθρώπακια των τηλεοράσεων που κάνουν "ειδίση" τα οποία καμώματα των ηθοποιών, τραγουδιστών και μοντέλων! Αυτό δεν είναι ειδίση "κύριοι", είναι υποβάθμιση σε μεγάλο βαθμό της αξιοπρέπειας και της αξίας του ανθρώπου.

Αφορμή για να γραφούν οι λίγες νύξεις για τη σαφή συμπεριφορά των κακολόγων μας έδωσε η Τηλεόραση που πολλές φορές αξίζει ζάπινγκ.

τους ανθρώπους μας Χειμώνας στο κεφαλοχώρι μας

Από τις ομορφιές της περιοχής μας Η Κακαρδίτσα Τζουμέρκων (υψ. 2429 μ.) χιονισμένη (φωτό: ΚΩΝ/ΝΟΥ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗ)

Οι άνθρωποι της εποχής μας, παρουνισιάζουν μία εντυπωσιακή κίνηση. Τρέχουν, βιάζονται, προχωρούν σιωπηλοί και σκεπτικοί. Με τους γνωστούς η καθημέρα σύντομη, λακωνική, συνοπτική. Με τους άγνωστους διαγκωνίζονται, σπρώχνονται με τους αγκώνες για να ανοίξουν πέρασμα. Ο "βίος αβίωτος" η ζωή κατένευσε τέτοια που δεν μπορεί στην άνετη ζωή από υλικής τάς συμβαίνουν στις πόλεις.

Στα χωριά, ιδιαίτερα στα ορεινά, στη μοναξιά και στη ολιγοπρόσωπη συντροφιά η ζωή είναι προνομιοχός εξαιρετικά ευνοημένη απ' το Θεό και τη φύση.

Η χιονισμένη Πίνδος είναι χαρά Θεού! Στο κεφαλοχώρι της Πίνδου μας Καλαρρύτες κάθε εποχή η ζωή έχει ρυθμούς πολυτίμους, σπάνιους, μοναδικούς που ρυθμίζουν άριστα την εσωτερική ζωή, την ψυχική ζωή, όπου το πνεύμα βιώνει ευνοημένο, χαρούμενο, ήρεμο!

Η ευζωία, η καλοζωία, η καλοπέραση δεν περιορίζεται μόνο στην άνετη ζωή από υλικής πλευράς, όπως εσφαλμένα νομίζεται, αλλά στους φυσικούς ρυθμούς της ζωής και του έσω ανθρώπου, του πνευματικού του κόσμου ξεμακρά απ' τη ρευστότητα και τη σύγχυση.

Το "ένδον σκάπτε" παίρνει σχήμα στα ορεινά χιονισμένα τοπία της Πίνδου, όπου η εσωτερική ύπαρξή μας βρίσκεται κοντά μας ολοζώντανη. Εκεί βρίσκεται πολλοί τον εαυτό μας!

Η απουσία της εσωτερικής ζωής των πόλεων πληρώνεται ακριβώς. Ο άνθρωπος που ζει την εσωτερική ζωή με γαλήνη είναι υπεύθυνο άτομο και διαθέτει αυτοσυνειδησία, ξέρει ποιος είναι. Έτσι κάνει πάντα το καλό, δεν αδικεί, δεν βλάπτει, δεν εκμεταλλεύεται. Με τις συμπεριφορές του συμβάλλει και αυτός στη διαμόρφωση της καλής κοινωνίας του καιρού μας που είναι κοινό ζητούμενο.

Η απληστία

Το νοσηρό κοινωνικό φαινόμενο της εποχής μας: απληστία δεν είναι αρρώστια του καιρού μας, απλή κατάντια και απλήων καιρών.

Στις ημέρες μας, ημέρες της τεχνολογικής προόδου και της παγκοσμιοποίησης η απληστία πήρε ανησυχητικές διαστάσεις, επικίνδυνες.

Απληστία σημαίνει βουλημία, αχορτασιά, πλεονεξία. Με απλή λόγια απληστία είναι η διαρκής επιθυμία να έχει κανείς παραπάνω από αυτά που έχει ή χρειάζεται για να ζήσει, η ακόρεστη πλεονεξία.

Η σύνθεση της σύγχρονης προόδου εστιάζει τις συνεχείς επιδράσεις και επιπτώσεις στην καθημερινή ζωή και κάνουν τον άνθρωπο απληστό, αχορταχο, πλεονέκτη.

Η απληστία συντομεύει και δυναστεύει τη ζωή. Τη δυναστεύει, διότι τα πολλά προϋποθέτουν δύο ή και τρεις απασχολήσεις.

Τη συντομεύουν, διότι όταν βαρυφορτώνουμε το μούλαρι χονατίζει και σύντομα μας αφήνει χρόνους. Ο θάνατος στους απληστούς βρίσκεται πολύ κοντά στην πόρτα τους.

Συνώνη η απληστία οδηγεί τον άνθρωπο στην αισχροκέρδεια, δηλαδή στην επίτευξη υπερβολικών κερδών με διάφορους τρόπους: νοθείας, εμπορεύματος, οπατής, πώλησης σε υψηλότερες τιμές από τις νόμιμες. Με μια λέξη στην παλιανθρωπιά!

Όλα απλάζουν με χρηγοράδα αστραπής. Υπάρχει Θεός, είτε πιστεύουμε, είτε δεν πιστεύουμε και βλέπει και παρατηρεί και το "άδικον ουκ εμφορείται".

Η αρρώστια της απληστίας έχει στις ημέρες μας διαστάσεις επιδημίας. Αυτή οδηγεί στις "τρεφές αρεσάδες" στην ασοδοσία των φυτοφαρμάκων κ.λ.π. Ο Θεός να βάλει το χέρι Του.

Ο ΚΑΛΑΡΡΥΤΙΩΤΗΣ

Συνέχεια από την σελίδα 4

Δεν είναι νύχτα τούτη, είναι πολλάς από ένστιχα σκορπιών, ψωμί ζημωμένο με ρόχαλα. Άντε, απ' την αρχή ο Ιβραήμ κόβει βόλτες στο αίμα της χώρας μου.

ΟΙ ΑΘΩΟΙ

Φωνές από μακριά μου στέλλουν κρίνους των απογνώσεών τους, μιάν ανθοδέσμη από θολούρες, σύννεφα ονείρων πληγωμένων. Έγινε ο κίνδυνος λουλούδι μυριστικό κι ως τον προσέξω.

Ποιός κίνδυνος και ποιό λουλούδι; Στο δρόμο οι βιαστικοί με σπρώχνουν, στον ύπνο οι άγγελοι με δέρχνουν, παιδιά στο δρόμο με ραπίζουν, δυσκόλεψα τα βήματά τους, την άγουρη άδειασα ζωή τους.

Όσοι συμπλέουν στο παράνοτο τρύπες ανοίγουν στον κοράβι «Θ' αφανιστούμε». «Δεν πειράζει». «Όποιος γλιτώσει, άλλο καρα' βί». Τρύπες θ' ανοίξουν στο καράβι άλλοι, μα τούτο δεν το ξέρουν.

Κι εγώ έχω ανοίξει στο καράβι τρύπες και τόσους έχω πνίξει κι αυτοί που σώθηκαν μου στέλλουν κρίνους των απογνώσεών τους μα 'γω τους κρίνους τι να κάνω κι αυτοί τι κάνουν τους δικούς μου;

Παιδιά στο δρόμο με ραπίζουν, δυσκόλεψα τα βήματά τους, οι δρόμοι γέμισαν αθώους, ο ένας πυροβολεί τον άλλο, πυροβολούν πληγωμένοι και παν να ονειρευτούν το μέλλον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Έξω κυκλοφορούν μερικοί που δε βλέπουν το θηρίο. Τα σημάδια υπάρχουν στο πρόσωπό και ο εφιάλτης ακολουθεί. Περπατούνε σε σε περιβόλι, πίσω απ' τους κορμούς κρύβεται η Ελένη. Έτσι νομίζουν. Οι κορμοί δεν υπάρχουν και φυσικά η Ελένη εικόνα χαραγμένη στη μνήμη. Αυτοί είναι οι φαγωμένοι, οι άλλοι συνηθίζουν το σπάραγμα. Πάνε να στήσουν παγίδες, σε ποινών; Ο Χριστός κάτι σέρνει δεμένο σ' ένα σκοινί, ένα τετράποδο, αλλά δεν είναι. Οι άλλοι ανοίγουν παγίδες. Αλλά! αίφνης συννεφιάζει κι ο ποιητής ρίχνει τις σάρκες του στο θηρίο. Οι άλλοι πλένουν το αίμα στη βροχή. Αυτό φωνάζει: - Εγώ πάλι σας έσωσα

Ε Π Ι Σ Η Μ Α Ν Σ Ε Ι Σ

Ο Πατριωτικός Σύνδεσμος Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ" πίστευε πάντοτε στην αναγκαιότητα ύπαρξης του Άτυπου Φορέα Ανάπτυξης των Καλαρρυτών και η μόνη του απαίτηση ήταν, στις συνεδριάσεις του φορέα να συζητούνται όλα τα φλέγοντα προβλήματα του χωριού, εφόσον στο φορέα μετέχει και ο εκάστοτε πρόεδρος της Κοινότητας και να δίνονται κατά το δυνατόν λύσεις ή ο Φορέας να έρχεται αρωγός στο έργο του Προέδρου και των μελών του Κοινοτικού μας Συμβουλίου. Άλλη πρότασή του ήταν οι συνεδριάσεις του Φορέα, να γίνονται στους Καλαρρύτες και σε εποχή που να τις επιτρέπουν οι καιρικές συνθήκες. Και η μεν πρώτη πρότασή του έγινε δεκτή μετά από αρκετές κωλυσιεργίες και αντιδράσεις η δε δεύτερη απορρίφθηκε από την πλειοψηφία των μελών του φορέα.

Εκεί όμως που έχει αδυναμία ο Φορέας, είναι η υλοποίηση των αποφάσεων του και συγκεκριμένα:

1. Σε παλαιότερη συνεδρίαση του Φορέα, πήραμε ομόφωνα απόφαση για μεταφορά των σφαγείων του χωριού από τη γέφυρα Τουρτούρη σε μέρος έξω από το χωριό και σε περιο-

χή που είχε νερό ήτοι στον πεζόδρομο που οδηγεί προς το Συρράκο. Την απόφαση αυτή του Φορέα ο τότε πρόεδρος της Κοινότητας έγραψε στα «παλαιά του τα παπούτσια».

Σήμερα σφάζει ο καθένας όπου θέλει και το περιβάλλον μολύνεται.

2. Στη συνεδρίαση του Φορέα στις 16-6-2002 στους Καλαρρύτες πήραμε τρεις σημαντικές αποφάσεις:

Α) Να συντάξει ανακοίνωση η Κοινοτική Αρχή, για την προστασία του παραδοσιακού οικισμού από αυθαιρεσίες.

Β) Να συντάξει άλλη ανακοίνωση για τα αδέσποτα ζώα που βόσκουν μέσα στο χωριό και

Γ) Να αναθέσουμε στον κ. Μαντζαβίνη, να έλθει σε επαφή με ιδιώτες επιχειρηματίες, για την ανακαίνιση των υπό κατάρρευση κτιρίων Κωσταδήμα και Κασαρείας.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν υλοποιήσε η απελθούσα Κοινοτική Αρχή.

3. Το Σεπτέμβριο του 1997 η απελθούσα Κοινοτική Αρχή παίρνει την υπ' αριθ. 5 απόφαση, για συμπλήρωση του Ηρώου του χωριού, που βρίσκεται στον αύλειο χώρο της Εκκλη-

σίας του Αγίου Νικολάου και στα πλαίσια της απόφασης της πολιτείας, για εθνική ομοψυχία. Ζήτησε μάλιστα και πήρε την υπ' αριθ. 1999/25-5-1998 εγκριτική απόφαση της 8ης Εφορείας Βυζαντινών Μνημείων.

Ούτε κι αυτή η απόφαση υλοποιήθηκε ποτέ, γιατί ο τότε Κοινοτάρχης αρέσκονταν στο να παίρνει αποφάσεις για όλα τα θέματα, για το "θεαθηναι τοις ανθρώποις" αλλά ουδέποτε υλοποιούσε τις αποφάσεις αυτές.

Καθώς μας ανακοίνωσε η δραστήρια και εξαιρετική πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου του Δημοτικού Διαμερίσματος Παλαιοχωρίου Συρράκου του Δήμου Τζουμέρκων κ. **ΥΒΟΝΝΗ ΡΟΚΑ** το 5ο Αντάμωμα των Βλαχοφώνων Κοινοτήτων Δυτικών Τζουμέρκων, θα γίνει στο Παλαιοχώρι Συρράκου στις 20 Ιουλίου 2003. Η Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου, οι Πολιτιστικοί Σύλλογοι του χωριού και ο Δήμαρχος Τζουμέρκων κ. ΣΙΟΝΤΗΣ, έχουν αποδωθεί σε μεγάλη προσπάθεια για την επιτυχία της συνάντησης αυτής. Τους ευχόμαστε καλή επιτυχία.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Εκδηλώσεις χαράς και ευχών από το Σύνδεσμό μας

Ο μήνας Ιανουάριος 2003, ήταν ένας μήνας συνεχών εκδηλώσεων χαράς και ανταλλαγής ευχών, για τον Πατριωτικό Σύνδεσμο Καλαρρυτών "Η ΠΙΝΔΟΣ". Συγκεκριμένα:

Στις 10-1-2003 πραγματοποιήθηκε η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας, για τα παιδικά χορευτικά μας τμήματα, στο Πνευματικό μας Κέντρο.

Στις 11-1-2003 πραγματοποιήθηκε η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας για τους χορευτές των Τμημάτων εμφανίσεων, στο Γυμναστήριο του 5ου Δημ. Σχολ. Ιωαννίνων.

Στις 19-1-2003 ημέρα Κυριακή πραγματοποιήθηκε στους Καλαρρύτες η κοπή της πίτας για τους μόνιμους κατοίκους του χωριού και όσους άλλους συμπατριώτες μας βρέθηκαν εκεί. Λόγω των δυσμενών καιρικών

συνθηκών (βροχόπτωση με κρύο στο χωριό και χιόνια στη γύρω ορεινή περιοχή), η κοπή της πίτας και η μικρή δεξίωση έγινε στο κατάστημα του κ. **Ναπολέοντα Ζάγκλη**, τον οποίο ευχαριστούμε θερμά, για την παραχώρησή του.

Στις 26-1-2003 πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση των μελών του Συνδέσμου μας κατά την οποία έγιναν αρχαιρεσίες για

την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου και η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας. Κομοσυρροή συμπατριωτών στη Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου μας και όλοι ενέκριναν ομόφωνα, τα πεπραγμένα της υπό τον **ΚΩΝ/ΝΟ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗ** Διοικήσεως του Συνδέσμου. Τυχερή του νομίσματος της πίτας ήταν η κ. **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΑΣΟΥΛΑ** του **Ιωάννη**.

Ο υπεύθυνος στολών του Δ.Σ. του Συνδέσμου μας και χορευτής μας κ. **ΚΩΝ/ΝΟΣ ΜΠΕΛΕ-ΜΕΖΗΣ** παραλαμβάνει το δώρο του τυχερού νομίσματος της πίτας στα χορευτικά τμήματα εμφανίσεων, ενώ τα μέλη του Δ.Σ. επιμελούνται του κοψίματος και διανομής της πίτας

19-1-2003: Κοπή πίτας στους Καλαρρύτες. Ο Αιδεσιμότατος ιερέας κ. **ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΡΛΕΤΟΣ**, ο Πρόεδρος του Συνδέσμου κ. **ΚΩΝ/ΝΟΣ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ** και συμπατριώτης μας

19-1-2003: Μέλη του Δ.Σ. του Συνδέσμου, στους Καλαρρύτες, κατά την κοπή της πίτας

19-1-2003: Συμπατριώτες μας στο καφενείο του **Νατ. Ζάγκλη**

26-1-2003: Συμπατριώτες μας στη Γενική Συνέλευση του Συνδέσμου, παρακολουθούν τον απολογισμό του Προέδρου του Συνδέσμου

26-1-2003: Η τυχερή του νομίσματος κ. **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΑΣΟΥΛΑ** με το δώρο της και τον Πρόεδρο του Συνδέσμου κ. **ΚΩΝ/ΝΟ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗ**